

e.svoronou@wwf.gr

Απαγορευμένη περιοχή

Ελένη Σβορώνου

Τα λιτρίδια ήταν μεγάλα κι οι σούστες έβγαλαν ένα βαθύ αναστεναγμό. Την είχαμε μάθει πια αυτή την ακτή. Λιτρίδια, παχιά άμμος, λεπτή άμμος. Η τελευταία ήταν απαγορευμένη περιοχή. Στα δυτικά της ακτής, τα βράχια ήταν λεία αλλά λίγοι πλησίαζαν. Οι περισσότεροι προτιμούσαν την απαγορευμένη περιοχή. Τη λεπτόκοκκη αμμουδιά που τυλίγει τα σώματα, χαϊδεύει τα πατουσάκια των παιδιών και πασπαλίζει με χρυσόσκονη τα ηλιοκαμένα κορμιά.

Αφήσαμε τα πράγματα δίπλα στα βράχια. Ο ήλιος χοροπηδούσε στην κυματιστή επιφάνεια της θάλασσας. Μικρές εκρήξεις από ήλιο, άνεμο, θάλασσα και αλάτι. Ο Αντρέας γδύθηκε. Κοιτάξαμε κι οι δυο το γνωστό βραχάκι-ξαπλώστρα. Ευτυχώς άδειο. Με πήρε αγκαλιά λέγοντας το συνηθισμένο του «Ωωωπ η πριγκίπισσα Βαρέλω». Απομεινάρι από παλιότερες εποχές γιατί τώρα είχα αδυνατίσει πολύ. Μ' άρεσε να μετρώ τα κόκαλά μου στη ράχη και στο στέρνο. Απολάμβανα την ελαχιστοποίηση της μάζας και του όγκου μου. Κι έπειτα η αδυναμία ταίριαζε σ' αυτή τη σκηνή που επαναλαμβανόταν τόσο συχνά πια στη ζωή μου: η σκηνή των νεόνυμφων πριν δρασκελίσουν το κατώφλι του νέου τους σπιτιού. Ο γαμπρός με τη νύφη στην αγκαλιά του. Αυτή σκασμένη στα γέλια. Το σώμα της, από τη μέση και κάτω, εξαφανισμένο κάτω από τα τούλια και τα βολάν του νυφικού. Σώμα αφημένο να το καθοδηγήσουν, ρευστό, παίρνει το σχήμα που του δίνεις. Δε θυμάμαι αν η εικόνα αυτή είναι από τα «Χίλια και ένα χρυσά παραμύθια» που μου είχε χαρίσει η νονά μου ή από τις διαφημίσεις του Kosta Boda.

Μου αρέσει να κάθομαι κατευθείαν πάνω στον βράχο. Χωρίς ψάθα. Έτσι κι αλλιώς φοράω τη δαντελωτή άσπρη φούστα. Βγάζω τη μπλούζα μου και σφίγγω λίγο το χαλαρωμένο σχοινάκι του μαγιό με την κόκκινη χάντρα. Απέναντί μου απλώνεται όλος ο κόλπος. Τώρα αρχίζουν κι έρχονται οι απογευματινοί. Πέρασαν οι 4 ώρες ασφαλείας από το μεσημεριανό κι οι οικογένειες καταφτάνουν με τις ομπρέλες, τις τσάντες, τις ρακέτες, τα σωσίβια, τα μπρατσάκια κι όλον τον εξοπλισμό.

Αυτός ο τύπος με το γυαλί τι της βρήκε αυτηνής κι έκανε μαζί της τρία παιδιά; Κοίτα πως την κοιτάζει. Μέσα στα μάτια. Κι αυτή χάλια. Χοντρή, χαλαρή. Ενώ αυτός είναι μια χαρά. Η άλλη πάλι με το μπλε-άσπρο μπικίνι, ναι μάλιστα, πολύ καλή. Ο ψηλός σα μακαρόνι θα είναι ο δικός της. Δεν τη χαλαλίζω. Θα μπορούσε να έχει εκείνον τον άλλον, το γεροδεμένο με το μαύρο μαγιό. Γιατί είναι μόνος του όμως; Μήπως είναι αδερφή; Ου, σίγουρα. Κοίτα σπάσιμο μέσης.

Στοπ! Σταμάτα. Κλείσε το. Κοίτα ποιος μιλάει!

Ο Αντρέας είναι μισός στο νερό, μισός έξω. Δυνατό κορμί. Όμορφος. Μια μπάλα σκάει δίπλα του και τον πιτσιλάει. Ανατριχιάζει.

«Ααααχ με συγχωρείτε!» έτρεξε μια έφηβη δίπλα του σκασμένη στα γέλια. Η φίλη της γελούσε κι αυτή κι έτρεχε προς το μέρος της.

Μπορεί και να το έκαναν επίτηδες. Δε ζηλεύω. Πριν ναι, ζήλευα πολύ. Αλλά για να ζηλέψεις πρέπει να έχεις δυνατά όπλα, καλογυαλισμένα και να είσαι ετοιμοπόλεμος. Τώρα είμαι εκτός μάχης έτσι κι αλλιώς.

Σηκώνω τα πόδια μου και τα βάζω στο νερό. Ξέρω πως δε θα νιώσω τίποτα. Τώρα ξαπλώνω μπρούμυτα και βάζω το αριστερό μου χέρι. Αργά. Τα χέρια μου είναι σαν τα αυτιά του τυφλού. Όργανα πλοήγησης και κίνησης στον κόσμο της ακινησίας. Ευαίσθητα, αποκρυπτογραφούν μηνύματα και κώδικες που πριν ήταν ασύλληπτοι. Γυρίζω πάλι ανάσκελα. Κλείνω τα μάτια κόντρα στον ήλιο. Το άλλο χέρι στο νερό. Ο αφρός ανάμεσα στα δάχτυλα, πιο κει τα μαλακά χόρτα στο βράχο, η πέτρα, μια ακίδα, ο αχινός, ένα εξόγκωμα στον βράχο, η πεταλίδα, το φύκι και πάλι από την αρχή.

Παίρνω την εφημερίδα και την κρατάω κόντρα στον ήλιο. «Τρεις νεκροί και δυο τραυματίες σε αυτοκινητιστικό έξω στο 56^ο χλμ της Εθνικής Οδού Αθηνών-Πατρών». Ένα σκάφος σήκωσε φουσκοθαλασσιά. Το νερό πάφλασε κι έβγαλε έναν υπόκωφο σπηλαιώδη ήχο καθώς γέμιζε κι άδειαζε τις κοιλάτητες του βράχου. «Μεγάλη αναστάτωση στα καβούρια και τις ανεμώνες της θάλασσας» γέλασα. Μια σταγόνα έπεσε πάνω στο «α» της λέξης «αυτοκινητικό». Το γράμμα μεγεθύνθηκε κι έγινε ένα μεγάλο μάτι, μια χοάνη που τύλιξε το φύλλο της εφημερίδας, το σκάφος, τα καβούρια, τον Αντρέα, τα κορίτσια, τη χοντρή, την υποτιθέμενη αδερφή, εμένα, την παραλία, το νησί. «Ένα κουλουράκι με ένα μπαστουνάκι στο πλάι» έλεγε η δασκάλα για το άλφα. Για το τερατόμορφο άλφα κουβέντα.

Το κόκκινο φουστάνι, αστεία, πεταχτά φιλιά στον οδηγό, του πειράζω τα μαλλιά, γέλια, ιδρωμένα μέτωπα από το χορό, τα φώτα των αυτοκινήτων, η βρεγμένη άσφαλτος, «Ένα λεπτό περιπτερά», ο Στράτος στο ραδιόφωνο, ο Αντρέας πάει να το αλλάξει, άστο, έχει πλάκα, βρέχει πολύ, τα φώτα από το απέναντι ρεύμα, λάμψη, φρένα, κρότος, το τιμόνι, το κασκόλ, η πόρτα, το παπούτσι, ανάποδα, ανοιχτά μάτια, για να ελέγχεις, «Αντρέα!», σκοτάδι, τίποτα.

Μας έβγαλε το ΕΚΑΒ, μας είπαν. Κανείς μας δε το θυμάται. Κι άλλη πιτσιλά στην εφημερίδα. Την αφήνω κάτω. Δυο άντρες παίζουν ρακέτες. Δε χάνουν μπαλιά. Εγώ είχαν φτάσει 121 μπαλιές μια φορά με την ανιψιά μου. Αν τα καταφέρουμε να περάσουμε τα 100, είχαμε πει, θα πραγματοποιηθεί μια μεγάλη μας επιθυμία.

«Ποια είναι η δικιά σου;» την προκάλεσα.

«Να κερδίσω στους αγώνες τένις. Εσένα;»

«Να σταματήσουν οι ημικρανίες μου για πάντα», της είπα.

Δεν έχω πια.

Ο Αντρέας μου κάνει νόημα αν θέλω να πάμε στην ταβέρνα. Πεινάει. Του γνέφω όχι. Πήγαινε εσύ, μη νοιάζεσαι, είμαι μια χαρά. Πηγαίνει με αβέβαιη περπατησιά.

Το καρότσι μόνο στην ακτή. Όλη η παραλία γεμάτη κόσμο κι ένα κενό με ένα καρότσι στη μέση. Κανείς δε θέλει να κάτσει κοντά. Να ένας τρόπος να αποφύγεις τον συνωστισμό. Γυρίζω στο πλάι. Ο ήλιος ετοιμάζεται να δύσει. Δεν έχει πια μαύρες κηλίδες πίσω από τα κλειστά μου μάτια. Τα χέρια μου χαλαρώνουν. Το ένα ακόμη στο νερό. Οι ήχοι απομακρύνονται και σβήνουν.

«Γιατί μόνη;» Ένας άντρας γύρω στα 40 με ένα σακίδιο και μαύρα γυαλιά πλησίασε, στάθηκε από πάνω μου κι έκατσε δίπλα μου απρόσκλητος. Με τρόμαξε. Ανακάθισα.

«Είναι ωραία στα βράχια.» δικαιολογήθηκα.

«Έχει και πολλούς αχινούς εδώ. Περίμενε, μη φύγεις.»

Ο άντρας έβγαλε από το σακιδιό του μια σακούλα, ένα μαχαίρι, μάσκα και βατραχοπέδιλα και βούτηξε. Εξαφανίστηκε κάτω από το νερό για κάμποση ώρα. Ένα μπαλάκι χοροπηδούσε στον αναπνευστήρα του.

Μια σταγόνα κίτρινο λεμόνι, το κόκκινο αυγό, η γλώσσα, το δάχτυλό του, το λεμόνι, μια σταγόνα ούζο, τα αυγά σε σχήμα σταυρού, το σάλιο, η αρμύρα, το λεμόνι, η γλυκιά κόκκινη γεύση, άλλη μια σταγόνα ούζο, το άγγιγμα, το χάδι, το φιλί.

Όταν το χέρι του έφτασε στους γοφούς μου τον έσπρωξα. «Πρέπει να φύγω. Με περιμένουν. Με περιμένει ο φίλος μου στην ταβέρνα, εκεί».

«Πότε θα σε ξαναδώ;»

«Εδώ. Έρχομαι κάθε μέρα.»

«Εδώ λοιπόν. Αύριο. Θα πάμε μαζί για αχινούς αυτή τη φορά. Ξέρεις να ξεχωρίζεις τους θηλυκούς;»

«Βέβαια. Είναι μοβ ή κόκκινοι και συνήθως έχουν χορταράκια κολλημένα πάνω τους. Βγάζω κι εγώ. Αλλά να σου πω την αλήθεια τους προτιμώ χωρίς λεμόνι.»

«Και γιατί δεν το έλεγες τόση ώρα;»

«Γιατί αυτή τη φορά τους ταίριαζε.»

«Πως σε λένε;»

«Εσένα;»

«Δε σου λέω.»

«Ούτ' εγώ.»

«Αύριο όμως εδώ.» Καθάρισε τα βράχια από τα απομεινάρια των αχινών, έβαλε τα σύνεργά του στο σακίδιο κι έφυγε. Ευτυχώς.

Χτύπησε το κινητό. Ξύπνησα. Ο Αντρέας από την ταβέρνα. Έρχεται. Κόντρα στο λυκόφωτο μου φαίνεται πιο μεγάλος, πιο βαρύς, πιο κουρσεμένος.

Η παραλία είχε αδειάσει σχεδόν. Ένας σκύλος βγήκε από τη θάλασσα, τινάχτηκε, έτρεξε πάνω κάτω κι ύστερα σταμάτησε μπροστά στο καρότσι. Κούνησε την ουρά του, το μύρισε, ξανακούνησε την ουρά του με μεγαλύτερη δύναμη, έδωσε έναν πήδο και βρέθηκε στο κάθισμα. Γύρισε τρεις φορές γύρω γύρω ανήσυχος. Στο τέλος έκατσε φαρδύς πλατύς κι έκλεισε τα μάτια του ξεφυσώντας.